

เมื่อได้ที่ดินสร้างวัด ๑๙๖ ไร่ ในปลายปี ๒๕๑๒ ดังที่กล่าว
มาแล้ว พอปี ๒๕๑๓ ก็เริ่มสร้างวัด อาตมาจึงลาออกจากงาน
ที่ทำอยู่ มาควบคุมการดำเนินงานสร้างวัดเต็มเวลา

ก่อนเริ่มงานสร้างวัด คุณยายเรียกประชุมลูกศิษย์ทุกคน
ชี้แจงให้ฟังว่า

“เราจะช่วยกันสร้างวัด แล้ววัดที่สร้างก็เป็นวัดใหญ่เนื้อที่
มาก เมื่อจะสร้างทั้งที่ ยังไงๆ เราก็พยายามจะสร้างให้ดีที่สุด
เพราะฉะนั้น สิ่งที่จะตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้คือ เราจะต้อง
ทะเลาะกันแน่ ยายขอให้พวกเราถามตัวเองตั้งแต่เดี๋ยวนี้เลย

ใครคิดว่าต่อไปข้างหน้า ถ้าเถียงกันแล้ว ทะเลาะกัน แล้วอดจะโกรธกันไม่ได้ ให้ถอยออกไปนั่งข้างหลัง ถ้าใครคิดว่าทะเลาะกันแล้ว เถียงกันแล้ว จะไม่โกรธ ก็ขยับขึ้นมานั่งใกล้ยาย”

อาตมาเป็นคนหนึ่งที่นั่งแถวหน้าไม่ถอยอยู่แล้ว ส่วนผู้ที่นั่งอยู่ข้างหลัง เขาก็ไม่ขยับขึ้นมานั่งข้างหน้าเหมือนกัน อาตมาได้รับความไว้วางใจจากหลวงพ่อรัญมขโยและคุณยาย ให้มารักษาแผ่นดิน ดูแลการสร้างวัด คุณยายและหลวงพ่อรัญมขโยยังอยู่ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ทำหน้าที่บอกบุญสร้างวัดทุกวัน เพราะเรามีเงินทุนเริ่มต้นเพียง ๓,๒๐๐ บาท คนทั่วไปเขาศรัทธาคุณยายมาก คุณยายจึงมีเงินให้อาตมานำมาจ่ายค่าแรงคนงานได้ทันการทุกที

สำหรับอาตมาก็หาเวลาว่างออกบอกบุญเหมือนกันแต่หาคนศรัทธาจริงจิงอยากร่วมทำบุญด้วยเต็มที่ยากมาก

ขณะออกบอกบุญมักมีคำพูดมาเข้าหูบ่อยๆ เช่นว่า

“ไอ้ดีใหญ่นี้ สงสัยจะมาหลอกต้มเสียละมัง”

บางคนเห็นท่าจะศรัทธามาก อาตมาจึงพามาพบหลวงพ่อรัญมขโย ซึ่งตอนนั้นท่านเพิ่งบวชได้พรรษาเดียว ก็มีเสียงอีกว่า

“พระหนุ่มๆ อย่างนี้ จะสึกเมื่อไหร่ก็ไม่รู้”

ระยะไหนที่งานก็หนัก เงินก็ฝืด ชาวบ้านก็ไม่เข้าใจ
ทำให้สมาธิตก ใจขุ่นมัวง่าย หน้าตาคร่ำเครียด คุณยายเห็น
ทำไม่ดี ก็เรียกมานั่งสมาธิต่อเนื่องกันเสียทีหนึ่ง คราวละ ๒
วันบ้าง ๓ วันบ้าง ใจจึงค่อยฟู อิ่มเอิบ เบิกบาน แล้วกลับมา
ทำงานสร้างวัดต่อไปอีกอย่างร่าเริงสนุกสนานร่วมกับพี่ๆ
น้องๆ ในวงบุญ